

BIBLICKÉ ÚKOLY

II. čtvrtletí 1969

VÍRA A BOŽÍ ZASLÍBENÍ

V Písmu sv. jsou zaznamenány zkušenosti věřících mužů a žen, kteří se cele spolehli na Boží zaslíbení. Jejich příklad vybízí i nás, abychom „okusili a poznali, jak dobrý jest Hospodin“. (Ž 34, 9) To je naléhavé napomenutí. Každé Boží zaslíbení je podmíněno. Chceme-li činit Boží vůli, pak nám k tomu Pán dává všechnu potřebnou sílu.

„Víra, která nám pomáhá přijmout Boží dary, sama je darem, z něhož se dostává každému člověku. Víra roste tím, že žije z Božího slova. Chceme-li víru posílit, musíme ji proto vést k Božímu slovu.“

Úkoly tohoto čtvrtletí nám chtějí přiblížit některé podstatné rysy křesťanství. Boží zaslíbení a jeho dary máme přijmout a prožít. Pouze když Boží dítka přijmou jeho zaslíbení, tehdy se evangelium stává „mocí Boží k spasení“.

Nutnost víry

Základní verš: Žid 11, 6.

Bůh od nás nežadá slepou a nepodloženou víru. Boží existence, jeho povaha, spolehlivost jeho slova, to všechno je pro nás svědectvím, které oslovuje náš rozum. A přece nás Bůh nezbavil možnosti pochybovat. Naše víra musí spočívat na hlubokém přesvědčení, a ne na chvilkovém vzplanutí.

Nejjistějším důkazem Boží existence jsou naše osobní zkušenosti s Bohem. To je důkaz dostupný všem. Bůh nás vyzývá, abychom se ve vlastním zájmu přesvědčili o pravdivosti Božího slova a jeho zaslíbení.

VÍRA V KŘESŤANSKOU ZKUŠENOST

1. Jak definuje Písmo sv. víru? Žid 11, 1.

Hovoříme-li o víře, nezapomeňme, že můžeme sice věřit, a přece to s pravou vírou nemusí mít nic společného. Boží existence, jeho moc, pravda jeho slova, to jsou skutečnosti, které nepopírá ani satan. To však ještě není plná víra. Plná víra se podřizuje Boží vůli. Kdo má takovou víru, ten se upíná jen k Bohu a odevzdá mu své srdce.

2. Na čem spočívá náš vztah k Bohu a ke Kristu? Mar 11, 22; Jan 3, 16.

Víra je velikým požehnáním. Je okem, které vidí, uchem, které slyší, nohou, která běží, rukou, která uchvacuje.

Víra je prostředkem, nikoli cílem. Obětoval-li Kristus svůj život pro záchranu hříšníků, proč bych z toho neměl mít požehnání? Má víra přijímá toto požehnání, a tím se stává podstatou nadějných věcí, přesvědčeností o věcech, jichž nevidíme.

Víra je také podmínkou odpuštění. Ne snad, že by ve víře samé byla nějaká záslužnost, nýbrž proto, že víra se může chopit Kristových zásluh, jediného to léku proti hříchu.

3. Jaký význam má víra pro křesťana? 2 Kor 5, 7.

Pro víru je Bůh skutečností, stálým průvodcem; a tak „chodíme vírou, ne skrze vidění“.

Jsou někteří věřící lidé, kteří za mimořádných okolností přichází do stavu duchovního nadšení, vytržení nebo i vidění. Ale to ještě nemusí být žádný důkaz křesťanství. Svatost, kterou si od nás Pán přeje, není duchovní vytržení, ale každodenní podřizování své vůle vůli Boží. Je to důvěra Bohu i v soužení a těžkostech.

4. Jak víra vzniká a roste? Řím 10, 17.

Má-li víra růst a být silná, musí se stále živit vlastním pokrmem — Božím slovem. Zanedbávání studia Božího slova znamená zeslábnutí víry. Víra uskutečňuje zázračnou změnu našeho života a podmiňuje vyslyšení našich modliteb.

5. Jak se projevuje pravá víra? Gal 5, 6. Srovnej Jak 2, 17; Žid 11, 8.

NEPOSTRADATELNOST VÍRY

6. Jaký význam má víra pro obecenství s Bohem? Žid 11, 6.

Ježíš řekl: „Já jsem vinný kmen a vy ratolesti“ (Jan

15, 5). Dovedeme si představit užší spojení? Tento duchovní vztah mezi Kristem a člověkem se může vytvořit jedině na základě víry. „Bez víry pak nemožné jest líbiti se jemu“ (Žid 11, 6), neboť víra nás spojuje s nebeskou mocí a přináší nám sílu k boji se satanem.

7. Na které závažné otázky odpovídáme vírou? Žid 11, 3; 2. Petr 3, 13.

8. Jak přijímáme Boží milost? Ef 2, 8; 3, 17.

Spravedlnost, kterou od nás Bůh žádá, nezískáme zachováním zákona. Spravedlnost lze dosáhnout jedně vírou v Ježíše Krista. Pak Bůh ospravedlňuje kajícího člověka a jedná s ním jako se spravedlivým. Miluje ho tak, jako miluje svého Syna.

9. Co je výsledkem pravé víry v životě člověka? Řím 15, 13.

Radost a pokoj je výsledkem víry. Víra plodí pokoj a důvěra v Boha přináší radost.

10. Co je možné věřícímu? Mar 9, 23.

11. Co je ještě důsledkem pravé víry? 2 Par 20, 20.

NAPOMENUTÍ A RADY

12. Čím se bude vyznačovat doba před druhým příchodem P. Ježíše? Luk 18, 8; 2 Pet 3, 3–4.

Lidské představy a nápady podkopávají víru v inspiraci Božího slova. To, co by mělo být vírou přijato jako jisté, zahaluje mrak mysticismu. To je jedním z výrazných znamení posledních dnů.

13. Co radí Písmo těm, kteří očekávají příchod Pána Ježíše? Žid 10, 35—37.

Zanedlouho uvidíme toho, k němuž se upíná všechna naše naděje. V jeho přítomnosti skončí všechny těžkosti a soužení tohoto života. Hledme vzhůru, a necht' naše víra stále roste!

14. Jak se projevuje člověk, který uvěřil v Ježíše Krista? Ef 6, 6.

K přemýšlení: Je tvoje víra také podložena osobními zkušenostmi s Bohem? Mluvíš o svých zkušenostech s druhými lidmi?

2. úkol — 12. dubna 1969

Víra a poznání Boha

Základní verš: Jan 17, 3.

Božímu slovu smíme věřit víc, než věříme jedni druhým. Co Bůh řekl, to také splní. Klidně spolehneme na jeho zaslíbení, neboť on dobře ví, co říká. Připomeňme si: Bůh mi to slíbil ve svém slově, a on splní každé zaslíbení, které dal. Boží slovo je pravda.

V Ý Z N A M P O Z N Á N Í B O H A

1. Co podle Písma znamená poznání Boha? Jan 17, 3.

Ve své modlitbě k Otci dal Kristus světu naučení, na které bychom měli stále pamatovat. Poznání Boha a Je-

žíše Krista proměňuje člověka již zde na zemi. Člověk se ve svém jednání stává podobnějším Bohu. Je ovládán Božími zásadami, jak jsou zjeveny v Písmu.

2. Čím jediné se člověk má chlubit? Jer 9, 23. 24.

Kdyby lidé aspoň na chvíli mohli vidět dál, než jim to jejich omezené lidské možnosti dovolují, kdyby mohli postihnouti aspoň záblesk ze slávy Boha-Stvořitele, všechna ústa by se přestala chlubit.

3. Co říká Písmo o pravém Bohu ve srovnání s ostatními falešnými bohy? Iz 43, 10; 44, 6.

4. Co podstatného od nás Bůh vyžaduje? Žid 11, 6.

Pán projevuje svou milost a svou moc stále znovu. Proto i my mluvmе stále znovu o víře a jednejme podle své víry.

BŮH SE SÁM ZJEVUJE

5. O čem svědčí příroda? Řím 1, 19—20; Ž 19, 2; Iz 40, 25. 26.

Text z Řím 1, 19—21 v jiném překladu zní takto: Ne že nepoznají pravdu o Bohu; On jim ji skutečně zjevil. Neboť od počátku světa neviditelné vlastnosti Boží, kupříkladu jeho věčná moc a božství byly jasně postižitelné po věcech, které učinil, běžně zjevených a známých, čímž tyto lidi nechal bez nejmenší výmluvy. Oni vždy věděli, že Bůh existuje, a přece odmítli uznat ho za Boha.“

6. Jak jinak se ještě Bůh zjevuje lidem? Žid 1, 1; 2, 3. 16.

Bůh k nám mluví ve svém slově. V Písmu sv. vidíme jasně jeho charakter, jeho jednání s lidmi i slavné dílo vykoupení. Zde jsou popsány dějiny patriarchů a proroků a jiných svatých mužů. Byli to lidé „týmž bidám jako i my poddáni“. (Jak 5, 17) Vidíme, jak zápasili s malomyslností podobnou naší, jak podléhali pokušení podobně jako i my, a přece statečně obstáli a zvítězili skrze Boží milost. Jejich příklad nás povzbuzuje.

7. Skrze koho se Bůh zjevil nejdokonaleji? Žid 1, 2; 2 Kor 4, 6. Srovnej Jan 14, 9.

Kdo je Kristus? On je jednodozený Syn živého Boha. On je slovem vyjadřujícím Otcovo myšlení, je tedy slyšitelnou myšlenkou. Kristus je Boží slovo. Filipovi řekl: „Kdož vidí mne, vidí Otce.“ Jeho slova byla ozvěnou Božích slov. Kristus byl Boží podobou, odleskem jeho slávy, výrazným obrazem jeho lásky k lidem.

8. Jak se projevuje Bůh vůči lidem? Ž 34, 7–9.

SMÍME PŘICHÁZET K BOHU

9. Jaké ujištění nám dal Bůh? Jer 29, 12. 13.

Boží zaslíbení zní: „A hledajíce mne, naleznete, když mne hledati budete celým srdcem svým.“ Proto musíme Bohu odevzdat celé své srdce. Člověk je svou přirozeností Bohu odcizen. To je důvod, proč Pán od nás žádá, abychom se mu cele podvolili. Chce nás uzdravit a osvobodit od hříchu.

10. Čím je dnes Ježíš svým následovníkům? 1 Tim 2, 5; 1 Jan 2, 1.

11. Co říká Ježíš o Božím vztahu k nám lidem? Jan 16, 27; 3, 16.

Ježíš řekl: „Nebo sám Otec miluje vás.“ Je-li naše víra upnuta k Bohu, pak se skrze Krista osvědčí jako „kotva duše bezpečná a pevná, která proniká až do vnitřku za oponu, kam jako předchůdce za nás vstoupil.“ Je pravda, že zklamání přijdou a musíme očekávat i soužení. Sníme však všechno, velké i malé, svěřit Bohu. On není zmaten složitostí našich nesází ani znaven tíhou našeho břemena. Svou bdělou péčí dohlédá na každý dům a dbá o každého jednotlivce; zajímá se o celé naše zaměstnání. Zaznamenává každou slzu, zná náš žal a cítí naše nemoce. I všechno soužení a utrpení, které nás tu postihuje, nás přivádí k tomu, „abychom došli účastenosti svatosti jeho“ a měli podíl v oné plné radosti, jaká je v jeho přítomnosti.

12. Skrze koho jedině můžeme přicházet k Bohu? Mat 11, 27; Jan 14, 6.

Kristus, náš prostředník, uvádí nás k Bohu jako Boží syny a dcery. Přimlouvá se za ty, kdo ho přijímají. Svou krví vyplatil jejich výkupné. Na základě svých zásluh dává jim moc stát se členy královské rodiny, dětmi nebeského Krále. A Otec projevuje svou nekonečnou lásku ke Kristu tím, že přijímá a vítá Kristovy přátele jako své.

13. S kým chce přebývat Otec a Syn? Jan 14, 23; Iz 57, 15.

14. Co je konečným cílem všeho našeho duchovního úsilí? 1 Jan 1, 3. Srovnej Jan 10, 28—29.

Věčný Bůh připravil důkazy své existence, své lásky a svého zájmu o nás, aby každého upřímného člověka přivedl do uspokojivého a trvalého obecenství se sebou. Nikdo nemusí zabloudit. Bůh může obnovit lidské srdce a obdařit je schopností pro obecenství nebes. Všechno Boží jednání s lidmi má cíl, aby „hledali Pána, zda by

snad makajšce mohli naléztí jej, ačkoli není daleko od jednoho každého z nás. Nebo jím živi jsme, a hýbeme se, i trváme." (Sk 17, 27. 28)

K přemýšlení: Bůh k tobě promlouvá různým způsobem. Chceš slyšet jeho hlas, poslechněš jeho volání? Dnes tak ještě můžeš učinit. Zítra už může být pozdě.

3. úkol — 19. dubna 1969

Víra a Boží zaslíbení

Základní verš: 2 Pet 1, 4.

Náš nebeský Otec pamatoval ve svém plánu vykoupení na všechny naše potřeby zvláštními zaslíbeními. Tyto přísliby zaznamenané v jeho svatém slově jsou „veliké a drahé“. V nich nás oslovuje osobně a přímo, jako bychom slyšeli jeho hlas. V těchto zaslíbeních nám Kristus uděluje svoji milost a moc. Jsou jako „listí ke zdraví národů: (Zj 22, 2). Když je použijeme, posilní náš charakter, povzbudí nás a udrží nás při duchovním životě. Nic jiného nemá tak léčivou moc. Kromě Božího slova nám nic nedá tolik odvahy, síly a víry.

ROZSÁHLOST BOŽÍCH ZASLÍBENÍ

1. Co říká o Božích zaslíbeních ap. Petr? Co znamenají pro nás? 2 Pet 1, 4.

V životě těch, kteří vírou přijímají Boží zaslíbení, na-

stává pronikavá změna. Stávají se „účastníky Boží přirozenosti“.

Je mnoho věřících, kteří se sice snaží zachovávat Boží přikázání, ale radosti a pokoje mají málo. Tento nedostatek v jejich náboženské zkušenosti je důsledkem toho, že nežijí vírou. Žádají málo, zatím co by mohli žádat mnoho, protože Boží zaslíbení jsou neohraňčená. Tito lidé nesprávně představují posvěcení, které je výsledkem poslušnosti Boží pravdě. Pán si přeje, aby všechny jeho děti byly šťastné, spokojené a poslušné. Věřící člověk si tato požehnání přivlastňuje vírou. Víra může odstranit každý povahový nedostatek.

2. Jak se Bůh stará o svoje děti? Filip 4, 19; Ž 84, 12.

Ustaranost je slepá a nevidí do budoucna. Ježíš však vidí konec od začátku. V každé těžkosti pomáhá svým způsobem. „Aniž odepře čeho dobrého chodícím v upřímnosti.“ Náš nebeský Otec se dokáže o nás postarat způsobem, které netušíme. Ti, kteří ve shonu svého života se rozhodnou dávat zásadně přednost věcem Božím, poznají, jak se jim život vyjasní a uklidní.

3. Jak se Bůh postaral o náš duchovní vzrůst? Ef 1, 3; 2 Petr 1, 3. 4.

4. Jaké zaslíbení máme v Písmu o časných potřebách člověka? Mat 6, 30—34; Sk 14, 17.

Kristus je zdrojem všech časných i duchovních požehnání. Jak mohou Bohu nedůvěřovat a mít strach z nedostatku ti věřící, kteří chtějí stát kolem trůnu Kristova a čekají, že budou oděni jeho spravedlností? Kde je jejich víra? Náš nebeský Otec, který sytí posledního vrabečka, by se nedokázal postarat o nás? Jestli máme správný názor na Krista, pak nedovolíme, aby něco přišlo mezi něho a nás.

PODSTATA BOŽÍCH ZASLÍBENÍ

5. Která Boží vlastnost je zárukou pravdivosti jeho zaslíbení? Jak 1, 17; 4 Moj 23, 19; Srovnej Joz 21, 45.
6. Co je řečeno o spolehlivosti všech Božích zaslíbení? 2 Kor 1, 20. Srovnej Ž 37, 25.

„Poněvadž trávu polní, ješto dnes jest a zítra do peci bývá vložena, Bůh tak odívá, i zdaliž mnohem více vás neodívá, ó malé víry?“ Neumíte důvěřovat svému nebeskému Otci? Neumíte spočinout v jeho milostivém zaslíbení? „Ale hleďte nejprve království Božího a spravedlnosti jeho, a toto vše bude vám přidáno.“ (Mat 6, 33) To jsou převzácná zaslíbení! Neumíte se na ně spolehnout? Neumíte důvěřovat, i když víte, jak je věrný ten, který to zaslíbil? Prosím vás, dovolte, aby se vaše slabá víra opět chopila Božích zaslíbení. Přivlastněte si je cele neochvějnou vírou. Ony nezklamou, a nemohou zklamat.

7. Jaký musí být náš postoj k Bohu, chceme-li zakusit splnění Božích zaslíbení? Iz 1, 19. 20.

Mnoho se mluví o bezvýznamnosti lidského úsilí o vlastní spasení, a přece Pán Bůh nic nedělá pro záchranu člověka bez člověka. Boží slovo o tom svědčí jasně a zřetelně. Přestože tak velmi záleží na naší spolupráci s Bohem, mnozí zanedbávají Boží požadavky a svou péči o spasení odkládají na dobu „pozdější“.

8. Co víme o podmíněnosti Božích zaslíbení? 5 Moj 11, 26—28; 1 Jan 1, 9; Zj 3, 20.

Všechny Boží dary jsou zaslíbeny pod podmínkou poslušnosti. Bůh má celá nebesa plná požehnání pro ty, kteří s ním chtějí spolupracovat. Všichni poslušní mohou v důvěře žádat splnění jeho zaslíbení.

SPLNĚNÍ BOŽÍCH ZASLÍBENÍ

9. Jak se máme dívat na biblická zaslíbení? Luk 24, 25; 1 Tes 2, 13.

Dobry posluchač prijímá slovo „ne jako slovo lidské, ale — jakož vpravdě jest — jako slovo Boží“. Jen ten, kdo prijímá Pismo jako Boží hlas, ten je pravý učedník. Chvěje se při jeho slyšení, protože mu je živou skutečností.

10. O čem musíme být jako jednotlivci plně přesvědčeni, abychom zakusili splnění Božích zaslíbení? Řím 4, 20. 21.

Srovnej Dan 3, 16—18; Mat 9, 28. 29.

11. Na čem závisí splnění takových zaslíbení? 5 Moj 28, 1. 2; 13, 14; Jer 18, 9. 10.

Ten, kdo Boha prosí a dožaduje se jeho zaslíbení, a přitom sám nesplňuje podmínky, ten Hospodina jen uráží. V Ježíšově jménu často důrazně žádá splnění zaslíbení, ale nedělá to, co by svědčilo o jeho víře v Krista a lásce k němu.

Musíme důkladně prozkoumat svou víru, s kterou přicházíme k Bohu. Neposloucháme-li, pak je to podobné, jako bychom přinášeli Pánu směnku k proplácení, a sami bychom nesplnili podmínky, za nichž je splatná. Předkládáme Bohu jeho zaslíbení a žádáme od něho, aby je splnil, a tím by jen zneuctil své jméno.

12. Kterým ujištěním Bůh potvrdil svoje zaslíbení? 1 Jan 5, 14. 15; Mar 11, 24.

Je Ježíš věrný svému slovu? Myslí to tak, jak říká? Odpovězte si zcela určitě: Ano, každým slovem. Když jste se v tom utvrdili, vírou se dožadujte každého jeho zaslíbení a přijmete požehnání. To vám dodá nový život.

Smíte věřit, že Ježíš vám je věrný, třebaže se cítíte nejslabšími a nejnehodnějšími z jeho dětí.

Dítko Boží smí prosit o každý zaslíbený dar, pak má věřit, že jej obdrží, a nemá zapomenout poděkovat za jeho přijetí. Nevyhledávejme vnější důkazy požehnání. Dar je už v zaslíbení. Jděme klidně za svými povinnostmi v ujištění, že co Bůh zaslíbil, to splní.

13. Co smíme připojit ke každé prosbě? Filip 4, 6.

K přemýšlení: Uvědomuješ si, že hřích je překážkou, pro který tě Bůh neslyší? Nezapomeň, že má-li být tvá modlitba vyslyšena, pak i ty musíš splnit určité podmínky. Víš, které to jsou?

4. úkol — 26. dubna 1969

Víra a zaslíbené smíření

Základní verš: Řím 5, 10.

Hřích Adama a Evy způsobil strašné rozdělení mezi Bohem a člověkem. Kristus se však postavil mezi Boha a padlého člověka. Nyní k člověku promlouvá: „Přece můžeš přijít k Otci; existuje plán, podle něhož Bůh může být smířen s člověkem a člověk s Bohem. K Bohu se můžeš přiblížit skrze prostředníka.“ Dnes se tento prostředník přimlouvá za tebe. On je tím slavným veleknězem, který prosí za tebe, a ty smíš přijít a předložit svůj případ Otci. Ježíš ti umožňuje přístup k Bohu. Ať jsi jakkoli hříšný, tvůj případ není beznadějný. „Pakli by kdo zhřešil, přimlouve máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého.“ (1 Jan 2, 1)

ODCIZENÍ BOHU

1. Jaký byl stav prvních lidí na počátku? Z jakých předností se mohli těšit? 1 Moj 1, 27. 28; 2, 15.

Člověku, koruně stvoření, dal Bůh tři vzácné dary:

1. život — 1 Moj 2, 7
2. domov — 1 Moj 2, 15
3. vládu — 1 Moj 1, 28.

2. Co umožnil Stvořitel prvním lidem? 1 Moj 2, 16. 17.

S možností volit mezi dobrem a zlem souvisela také zodpovědnost. Člověk, jemuž je dovoleno volit, musí také přijmout důsledky svého svobodného rozhodování. Tyto důsledky byly velice jasné.

3. Jaký byl výsledek nerozumné volby Adama a Evy? 1 Moj 3, 6—8. 19. 24.

Jak pravdivá jsou Izaišova slova: „Takto zajisté dí Hospodin: Darmo jste sebe prodali, protože bez peněz budete vykoupeni.“ (Iz 52, 3) Svou neposlušností ztratili první lidé:

1. nevinnost — 1 Moj 3, 7
2. život — 1 Moj 3, 19
3. domov — 1 Moj 3, 23. 24
4. vládu — Žid 2, 8.

Boží plán smíření obnovuje skrze Krista všechno, co bylo skrze Adama ztraceno. Sk 3, 21.

4. Jaký je stav člověka po přestoupení? Efez 2, 12; Řím 5, 12.

LÁSKA SI NAŠLA CESTU

5. Kdo byl původcem smíření? Proč to Bůh udělal?
1 Jan 4, 10; Řim 5, 8.

6. Čím se musel stát Boží Syn, když se rozhodl zachránit člověka? Žid 2, 9.

Kristus souhlasil s tím, že opustí své nejvyšší postavení a přijme lidskou přirozenost. Lidská vznešenost či vysoké společenské postavení však pro něho neznamenal nic, a proto se rozhodl žít na světě jako nejnepatrnější a nejpokročilejší člověk.

V Kristu přebývala všechna plnost božství. On ji však zakryl lidskou přirozeností. Miloval člověka, kterého přišel vykoupit svou krví.

7. Jak dalece se Ježíš ztotožnil s hříšníky? 2 Kor 5, 21;
Iz 53, 4–6.

Kristus učinil zadost za přestoupení celého světa. Každý, kdo chce přijít k Bohu, musí vírou přijmout spravedlnost Kristovu, „kterýžto hříchy naše na svém těle sám vnesl na dřevo, abychom hříchům zemrouce, spravedlnosti živi byli, jehož zsinalostí uzdravení jste.“ (1 Pet 2, 24) Náš hřích byl odčiněn, odstraněn, uvržen do hlubin mořských. Skrze pokání a víru jsme zbaveni hříchu a hledíme na Pána, naši spravedlnost. Spravedlivý Ježíš trpěl za nespravedlivé.

8. Co zajistil Kristus hříšníkovi svou obětí? Řim 5, 10;
Kol 1, 21.

Naše smíření s Otcem je zajištěno. Cesta do Boží přítomnosti otevřena. V Kristu máme dokonalý dar, nekonečnou oběť, mocného Spasitele, který zachrání každého, kdo přichází k Bohu skrze něho. Ježíš je naší smířící obětí. Pro smíření nemůžeme z vlastních sil nic udělat;

skrze víru však můžeme přijmout smíření, které bylo učiněno.

ODCIZENÍ SKONČILO — NASTALO SMÍŘENÍ

9. Co ještě umožňuje Ježíš svou obětí? Mat 11, 28; Jan 12, 32; 1, 12.
10. Jaká proměna se děje s těmi, kteří vírou přijímají Boží dar smíření? Jan 3, 3; 1 Kor 6, 9–11.

Svým milosrdenstvím a milostí Pán Ježíš zasahuje lidská srdce. Boží andělé pověření spolupracovat s lidmi, hledí na změnu člověka s údivem a radostí. Vidí, jak padlí lidé, kdysi děti hněvu, skrze Krista se rozsvějí podle Boží podoby a jsou připraveni šířit evangelium a mít podíl v nebeské radosti.

11. Do které rodiny jsou přijímání obrácení hříšníci? Gal 4, 4–7; Ef 2, 19.

Jednorozený Syn Boží zemřel, abychom my mohli žít. Hříšník musí přijít ke Kristu a vírou se chopit jeho zásluh. Musí vložit své hříchy na Beránka, který snímá hříchy světa a přijmout odpuštění. Proto Kristus přišel na svět. Ježíšovu obět Otec v nebesích přijal. Kdo přichází ke Kristu, stává se členem královské rodiny, dítětem nebeského Krále, dědicem Božím a spoludědicem Kristovým.

12. Čím je dnes Kristus u nás u Otce? Žid 7, 25; 1 Tim 2, 5; Srovnej 1 Jan 2, 1.

Kristova prostřednická služba za člověka v nebeské svatyni je velmi důležitá pro plán spasení. Je závažná

právě tak, jako jeho smrt na kříži. Svou smrtí začal dílo, v kterém po svém vzkříšení pokračuje v nebesích.

13. Co mohou Boží dívky očekávat jako členové královské rodiny? Řím 8, 18; Zj 21, 7.

Jazyk nedovede vyjádřit cenu slíbeného dědictví. Sláva, bohatství a čest, kterou nám Boží Syn nabízí, převyšuje lidskou představu.

14. Jak líčí Izaiáš prostředí, v kterém bude na nové zemi žít Boží lid? Iz 35, 10.

K p ř e m ý š l e n í : I tobě Bůh dává možnost volit mezi dobrem a zlem. Jaké bývá tvé rozhodnutí? Kristus učinil pro tebe tak mnoho. Co učiníš ty pro něj?

5. úkol — 3. května 1969

Víra a zaslíbené odpuštění

Základní verš: Iz 55, 7.

V minulosti „všichni zhřešili a nemají slávy Boží“. Satan, původce zla, záměrně připomíná lidem hříchy minulosti. Tím je někdy dožene až k zoufalství. Pán Bůh chce člověku pomoci. Za naše hříchy zaplatil nesmírnou cenu. Pro hřích a nečistotu byla otevřena studnice, kde se můžeme umýt a očistit. Zaslíbení je jasné: „Pojďtež nu, a poukažme sobě, praví Hospodin: Budou-li hřichové vaši jako červec dvakrát barvený, jako sníh zbělejší; budou-li červení jako šarlat, jako vlna budou.“ (Iz 1, 18) Kéž Bůh dá do každého srdce jistotu odpuštění!

VŠEOBECNÁ POTŘEBA ODPUŠTĚNÍ

1. Kolik lidí potřebuje odpuštění? Proč? Řím 3, 23; 5, 12.
2. Nebudeme-li činit pokání ze svých hříchů a nepřijme-li odpuštění, kam dospějeme? Řím 6, 23; Přísl 11, 19; Iz 59, 2.
3. Jaký je stav člověka, který povoluje hříchu? Jan 8, 34; Řím 6, 16.

Jediný špatný rys charakteru, jediný hříšný skutek trvale pěstovaný, může nakonec zmařit všechnu moc evangelia. Každá hříšná povolnost posiluje odvrácení duše od Boha. Člověk, který projevuje odmítavou zatvrzelost nebo tupou lhostejnost k Boží pravdě, sklídí nakonec to, co zasil. Písmo sv. to dobře vystihuje, že hříšník „uvázne v provazích svého hříchu“. (Přísl 5, 22)

4. Může se člověk sám osvobodit z hříchu a jeho následků? Jer 2, 22; 13, 23; Řím 7, 18—20. 24.

Když vaše svědomí probudil Duch svatý, poznali jste zlo, které je v hříchu, v jeho moci, v jeho důsledcích a v jeho bídě. Teď se díváte na hřích s odporem. Uvědomujete si, že hřích vás odloučil od Boha, že jste v otroctví moci zla. Prožíváte zkušenost, že čím víc zápasíte o únik z hříchu, tím víc si uvědomujete svoji bezmocnost. Poznáváte, že váš život je plný sobectví a hříchu. Toužíte po odpuštění, očištění a vysvobození. Cítíte, že potřebujete pokoj, nebeské odpuštění, klid a lásku ve svém srdci. Ale to se nedá koupit, to nedosáhnete vlastním lidským úsilím.

ZASLIBENÉ ODPUSTENÍ

5. Jak se Bůh chová k hříšníkům? Mich 7, 18, 2 Moj 34, 6—7.

Hospodin je plný slitování. Je snad některý hřích tak veliký, aby jej Bůh nemohl odpustit? On je milostivý, nehledí na naše nepravosti; zná slepení naše; pamatuje, že jsme jen prach. Ve svém nekonečném slitování a milosrdenství odpouští nám všechny naše nepravosti, poblouzení, miluje nás přesto, že jsme hříšníci.

6. K čemu se Bůh ve své lásce rozhodl? Ef 1, 7; 1 Jan 4, 10.

Z kříže nám září světlo Spasitelovy lásky. Když hříšník u paty kříže hledí na Ježíše, který za něj dobrovolně umírá, má důvod k radosti — vždyť jeho hříchy jsou odpuštěny! Ale nezapomeňme, že každý nový hřích, každá nová nepravost a odklon od spravedlnosti Boha zarmucuje.

7. Kdo je naším přímluvcem u Otce v nebesích? Řím 8, 34; Žid 9, 24.

Každý, kdo se chce vysvobodit ze satanova otroctví, musí se postavit pod prapor Ježíše Krista. Ježíš se přimlouvá za každého, kdo k němu přijde. Je našim jediným orodovníkem.

8. Jaké naléhavé pozvání posílá Bůh všem lidem? Iz 1, 18.

PODMÍNKY ODPUŠTĚNÍ

9. Proč člověk touží po odpuštění? Co jej přivádí k Bohu? Ž 51, 4. 5. Srovnej Luk 15, 17. 18.

Kdo si neuvědomuje svou hříšnost, ten ani nemůže milovat Ježíše. Čím méně budeme domýšliví na svoje přednosti, tím víc si budeme cenit nekonečnou čistotu a lásku našeho Spasitele. Poznání vlastní hříšnosti nás přivádí k Ježíši, který nám odpouští. Když hříšník, uvědomující si svou bezmocnost, přichází ke Kristu, je přijat. Ježíš se k němu sklání jako mocný záchránce.

10. Co se požaduje od těch, kteří touží po odpuštění? Jaké musí být naše vyznání? 1 Jan 1, 9; Přisl 28, 13; Ž 32, 5.

Ti, kteří nepokořili své duše před Bohem a neuznali svou vinu, ještě nesplnili první podmínku odpuštění. Kdo neprožil pokání, kdo nevyznal svůj hřích v pravé pokoře a zkroušenosti srdce, kdo se nerozhodl nenávidět nepravost, ten nikdy doopravdy nehledal odpuštění hříchů. Jestliže jsme je nikdy nehledali, nemohli jsme najít ani Boží pokoj. Jediný důvod, proč nám nebyly odpuštěny minulé hříchy, je ten, že jsme nebyli ochotni pokořit svá pyšná srdce a splnit podmínky odpuštění.

11. Čím musí být vyznání provázeno, má-li je Bůh přijmout? Ez 18, 30; 2 Par 7, 14; Iz 55, 7.

Bůh nepřijme vyznání bez upřímného pokání. V životě pokání činícího hříšníka musí nastat rozhodná změna; všechno, co je Bohu odporné, musí zmizet. Povšimněme si, jaké upřímné pokání prožíval David, podle žalmu 51.

12. Jak se musíme chovat k jiným, chceme-li, aby nám byly odpuštěny naše hříchy? Mat 6, 12. 14. 15; 18, 21. 22.

Tak jak odpouštíme jiným, tak odpouští Bůh nám. Základem všeho odpuštění je nezasloužená Boží láska. Svým postojem vůči jiným však dáváme najevo, zda jsme tuto lásku přijali.

JISTOTA ODPUŠTĚNÍ

13. Věříme-li Božím zaslíbením a splníme-li příslušné podmínky, jakou jistotu smíme mít? Jer 31, 34; Žid 10, 22. 23; 1 Jan 5, 14. 15.

Víra nás ujišťuje o splnění Božích zaslíbení. Služebnice Páně podává výklad příběhu nemocného člověka u Bethesdy:

Podobně i ty jsi hříšník. Svě minulé hříchy nemůžeš odčinit a své srdce neučiníš lepším. Bůh však slibuje, že všechno to pro tebe učiní skrze Krista. Ty tomuto zaslíbení uvěříš. Vyznáváš své hříchy a odevzdáváš se Bohu. Chceš mu sloužit. Činíš-li to, Bůh splní své slovo. Protože jsi vyznal své hříchy, je ti odpuštěno a jsi očištěn. Jsi uzdraven právě tak, jako byl uzdraven ten šlakem poražený. Musíš však splnit příslušnou podmínku: věřit! Nečekej, až pocítíš, že jsi zdrav, nýbrž řekni: „Věřím tomu, je to tak ne proto, že to cítím, nýbrž že to Bůh zaslíbil.“

K přemýšlení: Cítíš i ty potřebu odpuštění? Uvědomuješ si, že mírou svého odpuštění určuješ Bohu, kolik má odpustit tobě? Které jsou podmínky odpuštění?

6. úkol — 10. května 1969

Víra a zaslíbení Boží přítomnosti

Základní verš: 2 Moj 33, 14.

Uspokojivé obecenství s Bohem lze vytvořit jen na základě neochvějné víry v Boží existenci a jeho všudy-

přítomnost. Pavel říká: „Bez víry pak nemožné jest líbiti se jemu; nebo přistupující k Bohu věřiti musí, že jest Bůh, a těm, kteří ho hledají, že odplatu dává.“ (Žid 11, 6)

Kdo si je stále vědom Boží všudypřítomnosti, je šťastným člověkem. Takové vědomí je štítem před pokušením a je inspirací k čistotě a pravdě. „Všecky věci jsou nahé a odkryté očima toho, o kterémž jest řeč naše.“ (Žid 4, 13) Toto vědomí bylo Josefovi záštitou uprostřed egyptské porušenosti. Svody pokušitele odrážel s vědomím: „Jak bych tedy učinil takovou nešlechtnost a hřešil i proti Bohu?“ (1 Moj 39, 9) Podobným štítem je víra každému.

BŮH JE VŠUDYPŘÍTOMNÝ

1. Jaký důkaz uvádí Izaiáš o Boží moci a jeho vedení? Iz 40, 25—28.
2. Jak je rozsáhlá Boží přítomnost? Iz 66, 1; Sk 7, 48—50.
3. Kde ještě přebývá Bůh, kromě nebe a země? Iz 57, 15; 66, 2.

Měli bychom být vděční po všechny dny svého života za slova, která platí nám všem: „Nebo takto dí ten důstojný a vývýšený, kterýž u věčnosti přebývá, jehož jméno jest svatý: Na výsosti a v místě svatém bydlím, ano i s tím, kterýž jest skroušeného a poníženého ducha přebývám, obživuje ducha ponížených, obživuje také srdce skroušených.“ (Iz 57, 15) Splníme-li uvedené podmínky, pak smíření člověka s Bohem je jisté. Bůh nic neodepře tomu člověku, který si je vědom, že má nedostatky a touží být naplněn Boží milostí.

4. Do jaké míry se Bůh ztotožnil s lidstvem? Sk 17, 26—28.

Příroda svědčí o přítomnosti a tvořivé moci Boha, který všechno činí podle své vůle. Boží moc stále působí a vede tuto planetu. Je to zase jen Boží moc, která ji udržuje ve stálém pohybu. Bůh stále pracuje. Jeho mocí všechno pučí, utváří se list a rozvíjí se každý květ, protože jen v Bohu je život. V Bohu žijeme, hýbeme se i trváme. Dýchání i tlukot srdce je stálým důkazem Boží moci a jeho všudypřítomnosti.

BŮH ZNÁ VŠECHNY PODROBNOSTI NAŠEHO ŽIVOTA

5. Lze snad uniknout z Boží přítomnosti? Žid 4, 13; Jer 23, 24; Ž 139, 9—12.

Kdybychom si vždy uvědomovali, že Bůh vidí všechny naše činy, slyší naše slova a věrně všechno zaznamenává proto, abychom se s tím ještě jednou setkali, báli bychom se hřešit. Mladí lidé by si měli uvědomit, že ať jsou kdekoli a dělají cokoli, jsou vždy v Boží přítomnosti. Nic z našeho jednání neunikne jeho pohledu. Před zrakem Nejvyššího nemůžeme zakrýt svoje jednání.

6. Jak dalece ví Bůh o všem, co děláme? Ž 139, 1—3; Iz 29, 15.

Oko Hospodinovo pozoruje každý náš plán. Sleduje záměry každé myšlenky. Bůh vidí i pod povrch, vystihuje smýšlení i pohnutky srdce. Čte v nás jako v otevřené knize. Každý čin, každá pohnutka je věrně zachycena v záznamech velkého Zpytatele srdcí, který řekl: „Znám skutky tvé“.

7. Co ještě Bůh zná kromě našich skutků? Jaké bude konečné účtování? Ž 139, 4; Mat 12, 36. 37.

Nejste nikdy sami. Ať chcete nebo ne, máte Průvodce. Každé vaše slovo a každý váš čin má svědka: Boha, který je svatý a který nenávidí hřích. Cokoli jste řekli, udělali, nebo si pomysleli, nemůže uniknout jeho oku. Lidské ucho nemusí slyšet vaše slova, ale slyší je Vládce vesmíru. Pozoruje vaše rozhněvané nitro i nesprávné rozhodování. On slyší každý neslušný výraz. Je přítomen i v největší tmě a samotě. Boha nikdo neoklame a nemůže uniknout odpovědnosti, kterou před ním má.

JISTOTA BOŽÍ PŘÍTOMNOSTI A POMOCI

8. Jaké vzácné zaslíbení dal Bůh svému lidu? 2 Moj 33, 14; Jan 14, 18; Žid 13, 5.

Křesťan má zaručenou Boží přítomnost, která je pro něj tak jistá a pevná jako skála. Na ni se může spolehnout i ten nejslabší věřící. Kristus je tou skalou, na které stavíme jistě a bezpečně. Bůh je nám blízký v Kristově smírcí oběti, v jeho prostřednické službě, v jeho milujícím a něžném vedení církve. Členové církve přijímají vírou životodárnou sílu a duchovní pokrm od Ježíše Krista. Nečerpají z lidských názorů, nápadů a zvyků. Jsou přesvědčeni o Boží blízkosti v Kristu a Pánu cele důvěřují. Mají živé spojení s Kristem, jako ratolest má spojení s kmenem.

9. Jakým způsobem bere Pán na sebe naše utrpení? Iz 43, 1. 2; 63, 9; Srovnej Dan 6, 18—23, 3, 21—25; Sk 27, 23—25.

Tak jako v době těch tří mládenců, tak i v závěrečném období pozemských dějin, bude Pán mocně ochraňovat roz-

hodné zastánce spravedlnosti. Ten, který se procházel s třemi mládenci v ohnivě peci, bude se svými následovníky také všude. Jeho stálá přítomnost je bude potěšovat.

10. Jaké ujištění dal Mojžíš Jozuovi a lidu? Jak si měli počínat? 5 Moj 31, 6–8; 4, 7.

Svým dítkám dnes Pán říká: „Buďte zmužilí a pracujte.“ Křesťan má v Bohu vždy mocného pomocníka. Cesty Hospodinovy pomoci snad nepochopíme, ale víme, že Bůh nikdy nezklame ty, kteří mu důvěřují. Kdyby si křesťané uvědomili, jak Pán často řídil jejich cestu, aby se záměry nepřítele u nich nesplnily, tak by nenařikali. Jejich víra by kotvila v Bohu a žádné soužení by je nedokázalo cele přemoci.

11. V čem bylo tajemství Mojžíšovy víry? Žid 11, 27.

Ať Bůh přikázal Mojžíšovi udělat cokoli, tento Boží služebník to provedl bez ohledu na následky. Věřil v Boží moudrost, která ví, co chce. Důvěřoval Božímu záměru a byl přesvědčen, že tak jak Bůh mluví, tak to i myslí. Proto Mojžíš jednal, jako by viděl toho Neviditelného.

12. Co musíme dělat také my, aby nám Boží přítomnost byla živou skutečností? Ž 16, 8.

Chceme-li mít stále hlubší poznání Boží přítomnosti, musíme pěstovat správné obecenství s Bohem a stále si jej živě představovat. To vyžaduje bdělost a cvik. Musíme:

- a) neochvějně věřit zaslíbením o jeho přítomnosti: „Miluje-li mne kdo, slova mého ostříhati bude, a Otec můj bude jej milovati a k němu přijdeme a příbytek u něho učiníme.“ (Jan 14, 23) Poznáme-li Boha a Ježíše Krista, naplní nás nevýslovná radost.

b) Kristus nám musí být skutečností. Naše radosti i náš žal, naše práce a plánování — to všechno musíme konat v stálém obecenství s Ježíšem. Žijme v přátelství s Kristem! V každodenním pracovním úsilí mu smíme vysílat svá přání, která sice unikají lidskému uchu, ale nezanikají a neztrácejí se ve vesmíru. Naše prosby nemůže nic utlumit. Ony jdou i přes ruch tohoto světa k nebesům, kde je Bůh slyší.

13. Jak bude působit vědomí Boží přítomnosti na náš život a povahu? 2 Kor 3, 18.

K přemýšlení: Přemýšlel jsi už o tom, že tě Bůh vidí v každé životní situaci? Dokážeš např. tak jako Mojžíš věřit bez ohledu na následky? Mění se i tvoje povaha v Boží přítomnosti?

7. úkol — 17. května 1969

Víra a zaslíbení o Boží lásce

Základní verš: 1 Jan 4, 16.

Kristus posvětlí všechno naše plánování, uchopíme-li jeho zaslíbení živou vírou a budeme-li mu důvěřovat. Hleďte na něho a žijte podle jeho příkladu. Kristus prosil svého Otce za všechny, kteří se chtějí řídit jeho příkazem: „A známět jsem učinil jméno tvé, a známo učiním, aby milování, kterýmž jsi mne miloval, bylo v nich, a i já v nich.“ (Jan 17, 26) Je těžko pochopit Boží nekonečnou lásku. Není však těžké okusit ji, přijmeme-li ji podle Božích zaslíbení prostou, odevzdanou vírou.

LIDSKÁ LÁSKA NESTAČÍ

1. Čemu také lidé říkají láska? Jak hodnotí Pán Ježíš tento projev? Luk 6, 32. 33.

Je pravda, že lidské chování může být navenek korektní, Kristem neovlivněno. Veřejné mínění nás vede k spořádanému životu. Sebeúcta nás může vést k tomu, že se vyhneme i přetvářce. I sobecké srdce může vykonat šlechetné činy. Jak tedy poznáme, na čí straně jsme?

Kdo je vlastníkem srdce? Komu patří naše myšlení? O kom rádi přemýšlíme? Ke komu směřují naše nejvřelejší city a komu patří naše nejlepší schopnosti? Jsme-li Kristovi, pak přemýšlíme o něm a radujeme se v něm.

2. Jakým nedostatkem trpěli lidé Kristovy doby? Jan 5, 42.

Ježíš vytýká tehdejšímu Izraeli, že nemají ve svém srdci místo pro Boží lásku. Proto ani nebyli s to milovat Boha. Tím, že zavrhli Kristovu lásku, zavrhli to, co dává stálost lidské lásce. Kdo přijme Spasitele, obdrží pokoj.

3. O jakou lásku prosil Ježíš pro své následovníky? Jan 17, 26.

Pán se dokonale postaral o to, aby nám dal svou lásku jako dar přehojné milosti. Je to naše dědictví v tomto životě, které máme rozdávat jiným. Ježíš je dárce životodárné síly, čisté, posvěcené a Kristu podobné lásky, pronikající celou naší přirozeností. Zjevujeme-li tuto lásku svou povahou všem těm, s nimiž se stýkáme, pak lidé poznají, že jsme Ježíšovi učedníci.

4. Jakou lásku musíme mít, chceme-li být podobni Kristu? Mat 5, 43—47.

Dítkami Božími jsou ti, kteří žijí tak, jako žil Ježíš. Žádné společenské postavení, ani původ nebo národnost,

či náboženské přednosti nejsou důkazem, že jsme členy Boží rodiny. Tím důkazem je jen láska, která miluje každého člověka. I hříšní lidé, jejichž srdce není zcela uzavřeno Božím Duchu, reagují na laskavost. Mohou sice odplácet nenávisť nenávisť, přece však projeví i lásku za lásku. Ovšem, jen Duch sv. může nenávisť nahradit láskou. Být laskavým k nevděčným a zlým, konat dobro a nečekat odplatu, je znamením nebeského království, jistým znakem vznešeného postavení dítek Nejvyššího.

5. Co je obzvláště důležité pro vzdělání křesťanského charakteru? Gal 5, 6.

Víra a láska jsou důležité, mocné a působivé prvky křesťanského charakteru. Kdo je má, je zajedno s Kristem a koná jeho dílo. U Kristových nohou máme sedět jako jeho stálí žáci a pracovat s daným darem víry a lásky. Když splníme tento předpoklad, pak poneseme Ježíšovo jho a jeho břemeno. Pak pochopíme, co znamenají jeho slova: „Jho mé zajisté jest rozkošné a břímě mé lehké.“ (Mat 11, 30)

BŮH NÁM ZASLÍBIL SVOU LÁSKU

6. Jak Bůh dal poznat svou lásku člověku? Jan 3, 16; Řím 5, 6–8.

Kristus nás miloval dřív než my jeho. Čteme, že když jsme ještě hříšníci byli, on zemřel za nás. Nejedná s námi podle našich zásluh. Ačkoli pro své hříchy zasluhujeme odsouzení, neodsuzuje nás. Přes všechno naše poblouzení, tvrdost srdce a nedbalost k jeho svatému slovu vztahuje k nám stále svou ruku. Milost je projev Božího jednání s nehodnými lidmi. My ji nevyhledáváme, nýbrž ona přišla hledat nás.

7. Jak si lze Boží lásku přivlastnit? Řím 5, 5.

Duch svatý stále vlévá lásku do lidských srdcí. Ježíš slíbil, že Otec nebeský dá Ducha sv. všem, kteří o něj budou prosit. Není však možné udělit sv. Ducha lidem zatvrzelým ve svých představách, kteří dogmaticky lpí na svých nesprávných názorech a nechtějí se řídit Písmem sv. Tak to dělali Židé v době Kristově. Dávali přednost tradicím před slovem Božím.

Boží lásku může vstřípnout do srdce pouze Duch sv. Z toho vyplývá, že nedostatek této lásky v životě věřícího je důsledek toho, že se bránil působení Ducha sv. Neotevřít své srdce působení Ducha sv. je hřích.

8. Do jakého úzkého obecenství vede láska? 1 Jan 4, 7—8.

Láska nás přetvořuje a posvěcuje. „Bůh láska jest, a kdož v lásce přebývá, v Bohu přebývá, a Bůh v něm.“ (1 Jan 4, 16)

Kristova láska je zlatým řetězem, který spojuje lidi věřící v Ježíše Krista s věčným Bohem. Boží láska k lidem převyšuje všeliké poznání. Žádná věda ji nemůže definovat nebo vysvětlit. Lidská moudrost ji nemůže pochopit. Čím více cítíme vliv této lásky, tím budeme něžnější a pokornější.

DŮKAZY BOŽÍ LÁSKY

9. Po čem budeme toužit, přebývá-li v našem srdci Boží láska? 1 Jan 2, 5—6; 5, 3; 2 Jan 6.

Povšimněme si, že poslušnost není pouhým vnějším souhlasem, nýbrž službou lásky. Což, nebude se v našem životě uplatňovat Boží zákon, bude-li srdce zformováno podle Boží podoby a v našem nitru bude jeho láska?

Je-li do srdce vštípena zásada lásky a člověk je obnoven podle obrazu svého Stvořitele, naplnilo se zaslíbení: „Dám zákon svůj v srdce jejich a na myslech jejich napíši je.“ (Žid 10, 16) A je-li zákon napsán do srdce, což nebude utvářet i celý život? Poslušnost — služba a odevzdanost lásky — je pravým znamením uřednictví.

10. Co je jistým důkazem, že Boží láska byla „rozlita v našich srdcích“? Co je důkazem pravého uřednictví? Jan 13, 34. 35; 14, 15; 1 Jan 4, 19—21.

Svrchovaná láska k Bohu a nesobecká láska jedněch k druhým — to je nejlepší dar, jaký nám nebeský Otec může dát. Tato láska není náladovým hnutím, nýbrž Boží zásadou, trvalou mocí. Nemůže se zrodit nebo vzkvétat v neposvěceném srdci. Nachází se pouze tam, kde přebývá Ježíš. „My milujeme jej, nebo on prve miloval nás.“ (1 Jan 4, 19) V srdci obnoveném božskou milostí je láska směrnou čínorodou zásadou. Usměňuje charakter, řídí pohnutky, ovládá vášně a oživuje city.

11. Co je stálou pohnutkou vzájemné služby? 2 Kor 5, 14.

Pavel řekl: „Láska zajisté Kristova víže nás.“ To byla stálá zásada a hnací síla jeho jednání. Jestliže někdy jeho pracovní zápal na chvíli pohasínal, jediný pohled na kříž způsobil, aby se opět vzmužil a šel dál cestou sebezapření. Ve svém úsilí o blaho bratří vždy spoléhal na podmanivou a neodolatelnou moc nekonečné lásky projevené v Kristově oběti.

12. Co nás přesvědčuje o tom, že Boží láska v nás nevládne? Srovnej sebe s Ježíšem. 1 Jan 3, 17—18; Mat 9, 36.

Zvyky lidí ze světa nejsou pro nás věřící směrodatné. Ale v mnohých případech nás svět zahanbuje. Soucit a dobrá vůle světa pomáhat nešťasným v mnoha případech

zahanbuje i Kristovy následovníky. Mnozí věřící projeví lhostejnost k těm, které Bůh uvedl do jejich společenství za tím účelem, aby je vyzkoušel, a aby se zjevilo, co je v jejich srdci. Bůh čte v srdci člověka. Zaznamenává každý sobecký skutek, každý projev lhostejnosti vůči trpícím, vdovám a sirotkům. Ke jménu věřících musí někdy připsat: „Provinilec, nedostatečný, přestupník zákona.“ Odplatu dostaneme podle svých skutků.

13. Máme nějakou jistotu, že Boží láska nás zachovává ve všech okolnostech? Řím 8, 35—39.

Když Kristus vzal na sebe lidskou přirozenost, připoutal lidství k sobě poutem lásky. Toto pouto nemůže zrušit žádná moc, kromě rozhodnutí člověka samého. Satan nás bude stále svádět k tomu, abychom toto pouto přetrhli — abychom se rozhodli odloučit se od Krista. Právě tu potřebujeme bdít, pracovat a modlit se, aby nás nic nemohlo zlákat pustit se Ježíše, neboť k tomu nám satan dává vždy příležitost. Mějme však své oči upřeny na Krista, a on nás zachová. Kdo se stále dívá na Ježíše, bude v bezpečí. Nic nás nemůže vytrhnout z jeho ruky.

K přemýšlení: Máš rád jen ty, kteří milují tebe? Už ses rozhodl vzít na sebe Ježíšovo jho? Nezahanbuji tě někdy lidé ze světa?

8. úkol — 24. května 1969

Víra a vyslyšení modlitby

Základní verš: Mat 21, 22.

Každé společenství je udržováno jen stálým kontaktem, stálým obcenstvím. To platí o pozemském přátelství, ale

dvojnásob to platí pro naše přátelství a společenství s Kristem. Zanedbáme-li obecnství s ním, pak se křesťanské náboženství stává suchou formalitou. Proto se podle Mistrova napomenutí máme „vždycky modlit a neobletovat“. (Luk 18, 1) Dnes se máme naučit vytrvale modlit a neochvějně věřit. Největší vítězství Kristovy církve je vítězství modlitebního ztišení před Bohem. To platí i o jednotlivém křesťanu.

O B E C E N S T V Í S B O H E M

1. Co je konečným cílem evangelia? I Jan 1, 3. Srovnej I Kor 1, 9.

Nikdy si nemyslete, že Kristus je daleko. On je vždy blízko. Jeho milující přítomnost vás doprovází. Hleďte ho jako toho, kdo se zajímá o vaši lásku. Chce, abyste se nejen jednou dotknuli jeho roucha, nýbrž žili s ním ve stálém společenství. Vzpomínka na toho, kdo nás doprovází, kamkoli jdeme, je nám drahá. V Kristu přebýváme živou vírou. On přebývá v našich srdcích tím, že si ho vírou osobně přivlastňujeme.

2. Jaký úzký vztah existuje mezi Bohem a těmi, kteří k němu přicházejí? Jan 1, 12; I Jan 3, 1—3; Řím 8, 16.

3. O co se má především snažit každé Boží dítě? Jan 17, 3; Job 22, 21; Zj 3, 20.

Osobní poznání Boha je pro křesťanství podstatně důležité. Bůh se zjevuje různým způsobem: ve svém slově, v přírodě a svým Duchem. Jak obdivuhodné je zaslíbení: „Miluje-li mne kdo, slova mého ostříhati bude, a Otec můj bude jej milovati, a k němu přijdeme a příbytek u něho učiníme.“ (Jan 14, 23) Naplnění tohoto zaslíbení snad nedovedeme vysvětlit, můžeme je však prožít.

OBECENSTVÍ JAKO PŘEDNOST I POTŘEBA

4. Co musíme činit, chceme-li si zachovat neochvějně společenství s Bohem? Luk 18, 1; Ef 6, 18; 1 Tes 5, 17.

Bůh nás oslovuje přírodou a zjevením, svým jednáním a působením svého Ducha. To však nestačí; potřebujeme mu také otevřít svoje srdce. Pro duchovní život a sílu musíme mít skutečné obcenství se svým nebeským Otcem. Naše mysl může být přitahována k Bohu; můžeme přemýšlet o jeho skutcích, jeho milosrdenství, jeho požehnání; to však není v plném slova smyslu obcenství s Bohem. V pravém společenství s ním mu musíme mít co říci o svém skutečném životě. To se děje na modlitbě. Modlitba je otevřením srdce Bohu jako příteli.

Neustálá modlitba je nepřerušené spojení duše s Bohem, takže žijeme z Božího života; z našeho života pak plyne zpět k Bohu čistota a svatost.

5. Máme-li přijmout Boží zaslíbené dary a požehnání, co musíme dělat? Luk 11, 9. 10.

Spasitel, který tato slova řekl kdysi, žije i dnes. Je ochoten naslouchat modlitbě víry jako tehdy, kdy chodil viditelně mezi lidmi. K Božímu plánu patří vyslyšení modlitby víry, jakož i přijetí toho, oč prosíme, a co jinak nelze získat.

Modlitba je nebem stanovený prostředek k vítězství nad hříchem. Bůh odpovídá na modlitbu víry tím, že splní prosícímu podle své vůle, oč žádá. Smíme prosit o odpuštění hříchů, o dar Ducha sv., o křesťanskou povahu, o moudrost a sílu konat jeho dílo, o každý dar, který zaslíbil. Zaslíbení zní: „Stane se vám.“

6. V jakém duchu by měly Boží dítky prosit? Fil 4, 4–7.

Nikdy není odmítnut člověk, který přichází k Bohu s pokorným srdcem. Ani jediná upřímná modlitba není ztracena. Uprostřed chvalozpěvů nebeského chóru Bůh slyší volání i toho nejslabšího tvora. Touhu svého srdce můžeme vyjádřit ve své komůrce, nebo se modlit i cestou, naše slova dojdou k trůnu Vládce vesmíru. Nemusí je slyšet žádné ucho, nezanikají však v tichu a neztrácí se ani v ruchu života. Vznáší se nad hluk a zmatek tohoto světa k nebesům. Mluvíme s Bohem, a On naši modlitbu slyší.

UJIŠTĚNÍ O BOŽÍM SLYŠENÍ

7. Co řekl Kristus o vyslyšení modlitby? Mat 21, 22; Mar 11, 24; Jan 15, 7.

Modlitba a víra patří úzce k sobě, a proto je studujeme společně. V modlitbě víry je tajemství, kterému by měl rozumět každý, kdo chce úspěšně žít. Kristus říká: „Zač byste koli, modléce se, prosili, věřte, že vezmete a staneť se vám.“ (Mar 11, 24) Připomíná nám, že musíme prosit podle Boží vůle; musíme prosit o to, co zaslíbil, a cokoli přijmeme, musíme používat k vykonání jeho vůle. Splníme-li podmínky, zaslíbení je jisté.

Proč by Boží synové a dcery měli v modlitbě polevovat, když modlitba je klíčem, který otevírá nebeskou zásobárnu, kde jsou shromážděny poklady Všemohoucího?

8. Jak bychom měli přicházet k Spasiteli, a o čem jsme pak ubezpečeni? I Jan 5, 14. 15.

Bůh slyší každou prosbu, kterou k němu vysíláme podle jeho vůle. Když jsme prosili o jeho požehnání, měli bychom věřit, že je přijímáme a děkovat mu, že jsme je

přijali. Pak máme jít za svou povinností v ujištění, že požehnání se uskuteční, kdykoli to bude třeba.

9. O jakou pomoc smíme žádat, aby naše modlitby byly vyslyšeny? Řím 8, 26.

Kristus, náš prostředník, i Duch svatý se stále přimlouvají za člověka. Duch sv. se však za nás nepřimlouvá jako Kristus, který předkládá svou krev prolitou „od založení světa“. Duch sv. působí na srdce člověka, probouzí v nás modlitební touhu i pokání, chvalořečení i díkyvdání. Vděčnost je také ovocem Ducha.

PODMÍNKY VYSLYŠENÍ MODLITBY

10. O jakém tajemství vyslyšení modliteb se Ježíš zmínil? Jan 14, 12—14; 16, 23—27.

Prosit v Kristově jménu znamená mnoho. Zavazuje nás to, abychom přijmuli jeho povahu, zjevovali jeho ducha a konali jeho skutky.

Modlit se v Ježíšově jménu je mnohem víc, než jen pouhá zmínka jeho jména na začátku a na konci modlitby. To znamená prosit v duchu Ježíšově, věřit jeho zaslíbením a spoléhat na jeho milost.

Přicházíme-li v Ježíšově jménu, nepřicházíme jako žebřáci, nýbrž jako děti. Proto smíme „přistupovat směle s doufáním k trůnu milosti“. (Žid 4, 16)

11. S čím musí být naše modlitby zajedno? 1 Jan 5, 14.

Boží vůli můžeme vystihnout studiem Božího slova a poselství Ducha prorockého. Studium Písma sv. nemůže nic nahradit.

12. Na co musíme také dbát, chceme-li mít své modlitby vyslyšeny? 1 Jan 3, 22; Ž 66, 18.

Všechny Boží dary a vyslyšení modliteb jsou podmíněny. Všichni, kteří Boha poslouchají, mohou s důvěrou žádat splnění jeho zaslíbení.

Ti, kteří prosí Boha o splnění jeho zaslíbení a přitom sami nesplňují podmínky, urážejí Hospodina. Kristovým jménem se sice dožadují vyslyšení, nekonají však to, co by svědčilo o víře v Krista a o lásce k němu.

13. Co má udělat věřící, když je jeho modlitba vyslyšena? Jan 14, 13.

14. Na čem musí být postavena každá modlitba? Žid 11, 6; Jak 1, 6. 7.

Víra je pro modlitbu velmi důležitá. S Jákobovou vytrvalou vírou a Eliášovou neochvějností můžeme předkládat své prosby Otci a žádat všechno, co zaslíbil. Svůj život uveďme v soulad se svými modlitbami, abychom mohli přijmout požehnání, o něž prosíme. Modleme se, věrme, radujme se! Oslavujme Hospodina, neboť vyslyšel naše prosby! „Věrný jest ten, který zaslíbil.“ (Žid 10, 23)

K přemýšlení: Když přicházíš se svou modlitbou k Bohu, splňuješ všechny podmínky k vyslyšení? Děkuješ Bohu za každou vyslyšenou modlitbu? Uvědomuješ si, k čemu tě zavazuje prosba v Ježíšově jménu?

Víra a slib Boží ochrany

Základní verš: 1 Pet 5, 7.

Správná představa o velikosti Boží lásky zahání úzkost a obavu. Můžeme klidně důvěřovat Bohu, že chrání své dítky. Ty bezmocné a trpící nezve k sobě proto, aby je opustil. O takovém Bohu Písmo nemluví. Křesťanství je vztah mezi námi a našim nebeským Otcem. Je to podobný vztah jako mezi rodiči a dětmi. Náš nebeský Otec má všechny zdroje; my, jeho děti, mu smíme důvěřovat a spolehnout se na něj. Zná každého jednotlivce jménem a stará se o něj tak, jakoby na zemi nebylo nikoho jiného. Bereme-li všechny své záležitosti do vlastních rukou a chceme-li si zabezpečit úspěch jen svou moudrostí, pak na sebe přebíráme břemeno, které nám Bůh neurčil, a snažíme se je nést bez jeho pomoci. Přebíráme zodpovědnost, která patří Bohu, a tím se vlastně stavíme na jeho místo. Výsledek bude ustaranost a nakonec pád, který nás jistě stihne. Když však skutečně věříme, že nás Bůh miluje a chce nám dobře, přestaneme se bát budoucnosti. Máme důvěřovat Bohu tak, jako dítě důvěřuje milujícím rodičům. Kdo to dokáže, tomu starosti a trápení přejdou, protože je odevzdán do vůle Boží.

BOŽÍ ZÁJEM O LIDI

1. Jak nás Ježíš ujistil o lásce nebeského Otce? Jan 16, 26. 27.

Ježíš řekl: „Sám Otec vás miluje.“ On prožil hloubku této lásky, a proto nám potvrdil tuto skutečnost. Máme s ním být spojeni tak, jako on byl spojen s Otcem.

**2. Co má podle Petrova napomenutí dělat Boží lid? Proč?
1 Pet 5, 7.**

Náš „starší bratr“ — Ježíš Kristus — je u Božího trůnu. Zná každého, kdo k němu přichází. Ze zkušenosti ví, co je lidská slabost, jaké jsou naše touhy a v čem podléháme pokusem. Vždyt sám byl ve všem zkušěn jako my, ovšem, nezhřešil. On nad tebou bdí. Jsi zkušěn? On tě vysvobozuje. Jsi slabý? On tě posilní.

Ať jsou vaše úzkosti a trápení jakékoli, se vším se svěřte Pánu. Váš duch se vzmuží k vytrvalosti. Otevřou se vám nové možnosti a budete vysvobozeni z tísně a těžkostí. Čím jsi slabší a bezmocnější, tím silnější budeš v jeho síle. Čím těžší jsou tvá břemena, tím požehnanější bude odpočinek, vložíš-li je na Boha, který je chce nést.

3. Co nemáme dělat, když nás Bůh miluje a stará se o nás? Co bychom však měli dělat? Filip 4, 6.

Zdá se, že nevěříte Bohu, nedůvěřujete mu a nemilujete jej. Jinak by to přece muselo být vidět! Lopotíte se sami bez Kristovy pomoci a máte obavu, že se o vás nepostará.

4. Jakou vzácnou zkušenost uděláme, když budeme důvěřovat Bohu? Filip 4, 7.

PŘÍSLIB BOŽÍ POMOCI

5. Stačí Boží zaslíbení na všechny naše potřeby? Ž 84, 11; 34, 8—10; Filip 4, 19.

6. Které časné potřeby nám Bůh slíbil? Mat 6, 25—32.

Boží moc se projevuje v tlukotu srdce, v činnosti plic a v celém rozsáhlém proudění života v našem těle. Bohu

děkujeme za každý okamžik našeho života a jeho pohodu. On nám dává své požehnání v hojnosti. Svěřme mu své časné záležitosti a prosme jej o chléb života a roucho Kristovy spravedlnosti.

7. Jak důkladně se postaral náš nebeský Otec o naše duchovní potřeby? Ef 1, 3; 2 Pet 1, 3. 4.

8. Jak dalece se máme podle Božího plánu i sami starat o své potřeby? 1 Tes 4, 11; Přisl 10, 4.

Čekáme na příchod Syna člověka, ale to neznamená, abychom polevili v práci a přestali být pilní. Práce je nutná právě tak jako bdělost, obojí spolu souvisí. Křesťánův život musí být vyrovnaný. Není správné oddat se modlení nebo nějakému hloubavému rozjímání na úkor práce všedního dne. Ovšem, právě tak není správné jen dřít do úpadu, lopotit se a být cele zaujat prací na úkor duchovního života. Čekat, bdít a pracovat — to patří k sobě. „V pracech neleniví, duchem vroucí, Pánu sloužící.“

Napomenutí „kdo nechce pracovat, aby také nejedl“, vztahuje se na náboženský život právě tak, jako na časné pozemské věci. Pavel pracoval telesně i duševně, aby rostl v duchovním poznání. Zvěstoval evangelium a žil tak, jak učil. Apoštol pokládal lenost za hřích.

PŘÍSLIB BOŽÍHO VEDENÍ

9. Co řekl Jeremiáš, jak dalece je člověk schopen řídit svou budoucnost? Oč se modlil? Jer 10, 23. 24.

Boží slovo neomylně osvěcuje cestu lidského života. Mnohé vlivy odvracejí naši mysl od Boha a rozptylují ji, ale ti, kteří upřímně hledají u Boha moudrost, budou vedeni správným směrem.

10. Jak důkladné je Boží vedení? Ž 32, 8.

Náš nebeský Otec je naším vládcem, a musíme se podrobit jeho kázni. Jsme členy jeho rodiny. Má právo na naši službu. Jako poslušné děti máme hledět k Bohu, dát se jím vést, a těžkosti přejdou. Slíbil nám: „Vyučím tě cestě, po níž bys choditi měl.“

11. Jakým způsobem chce Bůh vést každé své dítě? Iz 30, 21.

Pán Bůh chce, abychom byli k němu upřímní a zcela otevření. Chce, abychom poznali svou závislost na něm a potřebu jeho vedení. Chce nás přivést k sobě, abychom se mu stali podobnější. Satan se snaží mařit tento Boží úmysl. Stačí, když odvrátíme svoji mysl od Boha, a už ji ovládá pokušitel.

12. Jak to máme udělat, aby nás Pán stále vedl? Přisl 3, 6.

Kristus ve svém pozemském životě byl závislý na svém nebeském Otci. Přijal Boží plán a Otec mu jej předkládal každý den. Podobně i my bychom měli být závislí na Bohu, aby náš život byl prostým plněním jeho vůle. Když mu svěříme svoje cesty, on usměrní naše kroky.

Bůh nikdy své dítě nevede jinak, než jak by samy chtěly být vedené, kdyby viděly konec od začátku.

13. Jak Bůh osvěcuje cestu svým dětem? Ž 119, 105; Jan 16, 13.

Pán Bůh nám zjevuje svoji vůli třemi způsoby. Předně nám ji zjevuje ve svém Slově, Pismu svatém. Zjevuje nám ji i ve svých skutcích. Jeho vůli poznáme i tím, když od něho neodstoupíme a nepůjdeme podle vlastní vůle a pohnutek svého srdce. Boží hlas nás konečně oslovuje výzvami Ducha sv., který působí na naše srdce a formuje naši povahu.

K přemýšlení: Lopotíš se sám se svým břemenem? Zkusil jsi již ve svém osobním životě vložit všechny své starosti na Pána? Modlíš se denně o to, aby tě Bůh vedl svým svatým Duchem?

10. úkol — 7. června 1969

Víra a zaslíbení Ducha svatého

Základní verš: Jan 16, 7.

Bůh od počátku působí svým Duchem ve prospěch padlého lidstva. Církvi na poušti v době Mojžíšově také dal Bůh „Ducha svého dobrého k vyučování jich“. (Neh 9, 20) I v době apoštolů mocně pomáhal své církvi prostřednictvím Ducha sv. Tatáž moc, která podpírala patriarchy, která dodávala Kálefovi a Jozuovi odvahu a která pomáhala apoštolské církvi v jejím svědeckém úkolu, udržuje Boží věrné dítky v každé době.

Zaslíbení Ducha, sv. není vymezeno na určitou dobu nebo nějakou rasu. Kristus prohlásil, že vliv Ducha sv. má provádět jeho následovníky až do konce. Pán dával svého Ducha všem, kteří se mu cele odevzdali. Ke všem, kteří přijali Krista jako svého osobního Spasitele, Duch sv. přišel jako rádce, posvětitel, průvodce a svědek.

Kristus zaslíbil dar Ducha sv. své církvi. Jeho zaslíbení patří nám právě tak, jako patřilo prvním učedníkům. Víme však, že každé Boží zaslíbení je vázáno na splnění určité podmínky. Tak i toto. Pouze těm, kteří očekávají pokorně na Boha, na jeho vedení a milost, je dán Duch sv. Bůh čeká, že budeme žádat a přijímat.

DUCH SV. V PLÁNU VYKOUPENÍ

1. Kdy měl být na učedníky seslán Duch sv.? Jan 16, 7.

Kristus jako člověk nemohl být osobně na každém místě. Bylo proto v našem zájmu, aby odešel k Otci a na zem poslal Ducha sv. jako svého zástupce. Skrze Ducha sv. měl být Spasitel přístupný všem. V tomto smyslu měl být svým následovníkům blíží, než kdyby nebyl odešel.

2. O kom má Duch sv. vydávat svědectví? Jan 15, 26; 16, 12—14.

Duch sv. byl největší ze všech darů, které Kristus vyprosil od svého Otce. Duch sv. byl dán jako obnovující činitel, bez kterého by oběť Kristova neměla žádného účinku. S hříchem bojovat a nad ním zvítězit je možné pouze působením třetí božské osoby, která měla přijít v neomezené síle. Duch utvrzuje dílo, které vykonal Vykupitel světa.

3. Jaké zvláštní dílo má plnit Duch sv. na naší zemi? Jan 16, 8—11.

Kázání Božího slova by nemělo vliv bez ustavičné přítomnosti a pomoci sv. Ducha. On je jediný působivý učitel Boží pravdy. Pouze když Duch uvede Boží pravdu do srdce člověka, probouzí se svědomí a mění se život. Člověk může sebekrásněji předkládat posluchačům literu Božího slova, může být obeznámen se všemi jeho příkázáními a zaslíbeními, když však Duch sv. neутvrdí v srdcích posluchačů Boží pravdu, žádná duše nebude zachráněna.

4. Jaké zaslíbení o Duchu sv. dal Kristus? Kdy a jak se zaslíbení splnilo? Sk 1, 4. 5; 2, 1—7. 33.

5. Komu byl slíben Duch sv.? Sk 2, 36—39.

I nám dnes, právě tak jako prvním učedníkům, platí Boží zaslíbení. Bůh dnes obdaří své dítky mocí shůry, jako kdysi ty, kteří o letnicích slyšeli slovo spasení.

6. Co praví Písmo o působení Ducha sv. v prvotní církvi? Sk. 5, 3. 9; 13, 2. 4; 16, 6.

DUCH SV. A VÍTĚZNÝ ŽIVOT

7. Co nám potvrzuje přítomnost Ducha sv.? Řím 8, 9. 14—16.

8. Jak se projevuje člověk, který je veden Duchem sv.? Gal 5, 16, 22. 23; Řím 8, 1. 2. 10—13.

Jedině Duch nám pomáhá k čistotě srdce. Skrze Ducha sv. se věřící stává účastníkem božské přirozenosti. Kristus jej dal jako božskou moc, aby přemohl všechny zděděné i vypěstované sklony k zlému a aby církvi vštípl svůj charakter.

Ti, co posvěcují tělo, ducha, i duši Bohu, budou stále přijímat novou tělesnou i duševní sílu. Kristus jim dává svého Ducha, život ze svého života. Duch sv. mocně působí v srdci a mysli. Boží milost umocňuje jejich schopnosti a přichází jim na pomoc při záchraně duší.

9. Jaký příkaz je dán věřícím? Co je nutné připravit především? Ef 5, 18; Sk 2, 38.

Ježíš, který vydal sám sebe pro spasení ztraceného světa, měl plnou míru Ducha sv. Mohou jej mít i Kristovi následovníci, bude-li v jejich srdcích přebývat Kristus. Náš Pán dal příkaz: „Naplnění buďte Duchem!“ Toto přikázání je také zaslíbením jeho splnění.

10. Jak přijímáme dar Ducha sv.? Gal 3, 14.

Ducha sv. musíme přijímat vírou. Není žádné jiné cesty. Zde se obvykle dopouštíme omylu. Bůh očekává, že budeme vytrvale žádat a přijímat. V tom velikém daru Ducha sv. jsou obsaženy všechny nebeské zdroje. Všichni by mohli být plni Ducha sv., kdyby jej byli ochotni přijmout.

DUCH SV. A DOKONČENÍ BOŽÍHO DÍLA

11. Jaký příkaz dal Kristus svým následovníkům před svým odchodem do nebe? Mat 28, 18–20.

Kristus se důkladně postaral o pokrok v šíření evangelia. Vzal na sebe zodpovědnost za jeho úspěch. Pokud učedníci poslouchali jeho slovo a pracovali s ním, měli mít požehnání. Přikázal jim: Jděte ke všem národům i do nejvzdálenějších končin obydlené země a vězte, že i tam budu s vámi.

Zaslíbení Kristovo učedníkům platí i nám. On je dnes s námi právě tak, jako byl s učedníky a bude s námi až do skonání světa. Pracujme pro druhé vydáváním svědectví. Kde není aktivní zájem pomáhat jiným, láska chladne a víra slábne.

12. Jaké opatření učinil Kristus, aby se evangelium dostalo do všech končin země? Sk 1, 8; Zach 4, 6.

Lidé se svými schopnostmi by nikdy nestačili na požadavky tak velikého úkolu. Zaslíbeným darem svého Ducha připravil Kristus všechno potřebné. Zanedbání tohoto daru znamená prohru. Duch sv. je Kristovým zástupcem dodnes.

13. Co má připravit cestu vylití Ducha sv. v pozdním dešti pro dokončení díla Božího? Joel 2, 3, 12. 13. 28. Srovnej Sk 1, 14; 2, 1.

Oživení pravé zbožnosti mezi námi je naší největší a nejnaléhavější potřebou. To by mělo být naším prvním úkolem.

14. Oč by se měl Boží lid modlit v této době? Luk 11, 13; Zach 10, 1.

Proč víc neprosíme o Ducha sv., proč o něm nemluvíme a nekážeme o něm? Každý pracovník by měl prosit Boha o denní křest Duchem sv. Shromáždění křesťanských pracovníků by se mělo scházet a prosit o zvláštní pomoc Ducha sv., aby dobře plánovali a moudře si počínali.

Moji bratři a sestry, prostě o Ducha svatého. Bůh stojí za každým zaslíbením, které dal. S Písmem v ruce řekněte: „Učinil jsem, jak jsi přikázal, předkládám ti tvůj slib: Prostě, a budeť vám dáno, hledejte, a naleznete, tlucte, a budeť vám otevřeno.“

K přemýšlení: Prosíš denně o vedení Duchem sv., aby sis rozumně počínal ve styku s lidmi, abys byl dobrým pracovníkem na svém pracovišti a byl dobrým světlem svému okolí?

11. úkol — 14. června 1969

Víra a jistota

Základní verš: Iz 32, 17.

Nesmím pochybovat o tom, že mne Ježíš miluje a že mne Bůh považuje za své dítě. V tom musím mít jis-

totu! Další jistotu musím mít v tom, že spasení je z milosti, a ne ze skutků. (Ef 2, 8. 9) Kdyby spasení mohlo být založeno na dobrých skutcích, člověk by nikdy nemohl mít plnou jistotu, zda bude spasen, neboť by nikdy nevěděl, kdy svými skutky splňuje Boží požadavky. Jistota přichází z přijatého zaslíbení, ze splnění podmínek a z víry, že Bůh splní, co zaslíbil. „Je to tak, věříš-li tomu.“

JISTOTA JE V PÍSMU SV.

1. Jakou naléhavou radu dává apoštol Petr věřícím?
2 Pet 1, 10. 11.

Naše povolání a vyvolení je Božím dílem (1 Pet 1, 2; 2, 21); a přece je možné „odmítnout milost Boží“. (Gal 2, 21. Žilka) Podle Písma věřící má „pracovat o své spáse s bázňí a strachem“. (Fil 2, 12 — Žilka) Pak bude jistě konat to, co Bůh žádal a také umožnil.

2. Jak působilo přijaté poselství na Tessalonické? 1 Tes 1, 5.

Tessalonitští byli svědky Pavlova života a jeho přátel, v nichž se plně projevilo evangelium jako „moc Boží ke spasení“. Tento projev přinesl věřícím „mnohou jistotu“ a vedl je do plné účasti evangelia a jeho moci. Proto se stali „příkladem“ všem věřícím v Macedonii a Achai.

3. Jak apoštol Pavel svědčil o své jistotě víry? 2 Tim 1, 12; Řim 8, 38. 39.

Pavel nejen doufal, toužil nebo tužil. On věděl, byl přesvědčen. Ve snaze dosáhnout spasení v Kristu, Pavel pokládal „všecko za ztrátu“, aby mohl „poznat jej a moc jeho vzkříšení a účast v jeho utrpení“. (Fil 3, 8

— Žilka) Jeho jistota se nezakládala na pocitech, nýbrž pevně spočívala na Božích zaslíbeních.

4. Čím si byl apoštol Jan absolutně jist? 1 Jan 3, 2. 14.

KROKY K PLNĚ JISTOTĚ

5. K čemu pomáhá trvalá víra v Boží zaslíbení? Žid 10, 22; Řím 4, 19—21.

Jistota se rodí z víry, prohloubena je nadějí (Žid 6, 11; Řím 5, 5) a potvrzena láskou (1 Jan 3, 14). Každé zaslíbení Božího slova ať je předmětem našeho modlitebního zájmu! Ať slovo Hospodinovo je naší jistotou! Když se o něco modlíme, pak předkládejme s dětinnou jistotou Pánu všechno, co potřebujeme.

6. Co musíme dělat, máme-li být plně přesvědčeni o pravdě? Jan 7, 17.

Ti, kteří pokorně zkoumají Písmo, aby poznali vůli Boží, těm se dá Bůh najít. Neboť: „Bude-li kdo chtít vůli jeho činit, ten bude umět rozeznat, je-li to učení z Boha“. (Jan 7, 17) Chcete-li znát tajemství pobožnosti, musíte se řídit podle jasného slova Pravdy — bez ohledu na své pocity. Poslušnost musí vyplývat ze správných zásad, a jimi je nutno řídit se za všech okolností. Záliba v hříchu bývá příčinou všech pochybností a nejistot. Člověk, který miluje hřích, nemiluje Boží slovo.

7. Kterou zvěst evangelia nesmíme přehlédnout, chceme-li mít plnou a trvalou jistotu? Řím 5, 1.

Nesprávné pochopení zvěsti o ospravedlnění často končí v nejistotě víry. Chceme-li mít hlubší a trvalou jistotu ve svém srdci, pak musíme jasně vědět, že Kristus sám

je zárukou našeho přijetí u Boha. Ospravedlnění je dokonalé, hotové dílo. Mluví-li Písmo o spravedlnění, užívá čtyři výrazy:

- A) „Spravedliví pak učinění bývají darmo, milostí jeho.“ (Řím 3, 24) Toto je *zdroj* našeho ospravedlnění. Kdyby Bůh nebyl hříšníkům milostivě nakloněn, nebylo by žádného smíření.
- B) „Čím tedy více nyní ospravedlnění jsouce krví jeho.“ (Řím 5, 9) Krev je *prostředkem* našeho ospravedlnění. Krev byla výkupní cenou našeho vykoupení.
- C) „Ospravedlnění tedy jsouce z víry...“ (Řím 5, 1) Víra je *způsob* přijetí ospravedlnění, které bylo milostivě poskytnuto skrze krev Syna Božího.
- D) „Vidíte-liž tedy, že z skutků ospravedlněn bývá člověk.“ (Jan 2, 24) Naše skutky a celý způsob našeho života je *důkazem* našeho ospravedlnění, které nám Bůh dává zdarma.

Ospravedlnění nezávisí na nás, nýbrž na věčném Bohu, který slíbil a ví, co a jak provést. „Všichni zajisté synové Boží jste v Kristu Ježšovi skrze víru.“ (Gal 3, 26) To nám přináší hlubokou a trvalou jistotu.

8. Jak má ospravedlněný věřící nadále žít, chce-li mít trvalou jistotu? 1 Jan 2, 6; Kol 2, 6.

Nic tak nepodkopává trvalý pokoj, klid svědomí a jistotu spasení jako nedůsledný život. Boží dítko musí jasně skončit se vším, o čem ví, že není v souladu s Boží vůlí. Zanedbat to, znamená mít neklid svědomí a nakonec i nebezpečí věčné záhuby.

VÝZNAM PLNÉ JISTOTY

9. O čem smíme být ujištěni, jestliže jsme otevřeli své srdce Ježíši? Jan 1, 12; Řím 8, 16. 17; 1 Jan 3, 1. 2.

Jak můžeme vůbec pochybovat, být v nejistotě a cítit se sirotky? Vždyť pro přestupníky zákona Ježíš vzal na sebe lidskou přirozenost; stal se nám podobným, abychom my mohli mít věčný pokoj a jistotu. V nebesích máme obhájce a kdokoliv jej přijímá jako osobního Spasitele, není sirotkem, nesoucím břímě svých vlastních hříchů. Je ospravedlněným synem a dcerou Boží.

10. Jakou jistotu máme, jestliže jsme opravdu vyznali své hříchy? 1 Jan 1, 9; Iz 43, 25; Ž 103, 12.

Z biblické zprávy o Ježíšově uzdravování nemocných se učíme, jak máme v něho věřit, aby nám byly hříchy odpuštěny. Nemocný u Bethesdy byl bezmocný, 38 let nepoužíval své údy. Ježíš ho vyzval: „Vstaň, vezmi lože své a chod.“ Nemocný mohl říci: „Pane, jestli chceš, uzdrav mne, poslechnu tvé slovo.“ Nikoliv. Věřil Kristovu slovu, uvěřil, že byl uzdraven a okamžitě se pokusil vstát; chtěl chodit, a chodil. Jednal podle Kristova příkazu, a Bůh mu dal moc.

11. O čem můžeme být ubezpečeni, zůstaneme-li cele podřízeni Kristu? Fil 1, 6; 1 Jan 5, 4; 2 Kor 2, 14.

Původce našeho spasení zvítězil za nás, abychom skrze něho mohli mít vítězství, budeme-li chtít. Kristus však nezachraňuje nikoho proti jeho vlastní vůli; nikoho k poslušnosti nenutí. Svou velkou obět přinesl proto, aby lidé mohli zvítězit v jeho jménu a aby jim byla připočtena jeho spravedlnost.

12. Přijmeme-li opatření, které Bůh učinil pro naše spasení, o čem můžeme být ujistěni? 1 Jan 5, 11–13; 1 Pet 1, 3–5.

Poučujte lidi o tom, že „těm, kteří Ježíše přijali, dal moc stát se dítkami Božími, těm, kteří věří v jeho jméno“. (Jan 1, 12) Mluvte o tom znovu a stále. Můžeme se stát syny Božími, členy královské rodiny, dětmi nebeského Krále. Z Písma víme, že všichni, kteří přijímají Ježíše Krista a zachovají počátek své naděje pevný až do konce, budou dědici Božími a spoludědici Kristovými.

K p ř e m ý š l e n í : Bůh ti dal svobodnou vůli. Ježíšovo pozvání můžeš buď odmítnout nebo přijmout. Jak se rozhodneš? Uvědomuješ si, že pochybnosti a nejistota spasení bývají důsledkem záliby v nějakém hříchu?

12. úkol — 21. července 1969

Víra a zaslíbené vítězství

Základní verš: 1 Jan 5, 4.

Každý člověk je účastníkem toho velkého boje mezi Kristem a satanem. Buď jsme na jedné nebo na druhé straně. V tomto sporu není tzv. „země nikoho“, nějaké neutrální pásmo. Oběma stranám nelze vyhovět. Ježíš jasně řekl: „Kdož není se mnou, proti mně jest.“ (Mat 12, 30) Každý, kdo chce být Kristovým následovníkem, stává se účastníkem sporu mezi dobrem a zlem, spravedlností a nepravostí, Kristem a satanem. To není nějaký symbolický boj; je to skutečný zápas, protože náš

„protivník, ďábel, obchází jako lev řvoucí, hledaje, koho by sežral.“ (1 Pet 5, 8.)

Avšak právě tak jako je spor se zlem jistotou, je jistotou i zaslíbené vítězství ve jménu našeho Pána Ježíše Krista. K tomu nám pomáhá on sám. O všem rozhodl kříž. Ozvěna jeho vzácného zaslíbení zněla po celé věky: „Tyto věci mluvil jsem vám, abyste ve mně pokoj měli. Na světě soužení mítí budete, ale doufejtež, já jsem přemohl svět.“ (Jan 16, 33) V jeho vítězství nacházíme i svoje vítězství: „Ale v tom ve všem udatně vítězíme skrze toho, kterýž nás zamiloval.“ (Řím 8, 37)

VELIKÝ SPOR

1. Kde a s kým začal ten velký spor mezi dobrem a zlem? Zj 12, 7—9.

V celém Božím vesmíru byl dokonalý soulad potud, pokud všechny stvořené bytosti milovaly Boha nade vše. Celý nebeský zástup radostně plnil vůli svého Stvořitele. Těšil se z toho, že může být svědkem jeho slávy a velebnosti. Láska k Bohu byla základem i lásky mezi ostatními stvařenými bytostmi. Ani stín nedorozumění nerušil nebeský soulad. V této šťastné pohodě nastala však změna. Byl tu jeden, který zneužil svobodu danou Bohem všemu stvoření. Hřích začal klíčit v srdci toho, kterému po Kristu se dostalo největší slávy mezi všemi obyvateli nebes.

2. Jaké byly následky satanova svrhnutí na naši zemi? 1 Moj 3, 1—8. 23. 24; Řím 5, 12.
3. Jaké opatření udělal Pán Bůh? Jan 3, 16; Ef 1, 7.

Boží Syn cítil s padlým člověkem. Bylo mu líto ztraceného světa. Boží láska proto připravila plán záchrany. Přestoupený Boží zákon žádal život hříšníka. V celém

vesmíru byl však jen jeden, který za člověka mohl splnit požadavky zákona. Protože Boží zákon je tak svatý jako Bůh sám, jen někdo, kdo je rovný Bohu, mohl napravit toto přestoupení. Jen Kristus mohl vykoupit padlého člověka ze zlořečcnství zákona a uvést jej do původního souladu s Bohem. Kristus se rozhodl vzít na sebe vinu a hanbu hříchu — toho hříchu, který je tak odporný svatému Bohu, že musel odloučit Otce od Syna. Kristus měl sestoupit do hlubin lidské bídy, aby zachránil ztracené lidstvo.

4. Jak se chová satan k těm, kteří se odevzdali Kristu? Jaká je příčina tohoto sporu? I Pet 5, 8; Srovnej Ef 6, 11. 12.

Milost, kterou Kristus přináší do srdce člověka, naplňuje věřícího nenávistí vůči satanovi. Bez této obnovující milosti a moci člověk by byl stále satanovým otrokem, který je ochoten vykonat každý zlý skutek.

POKUŠENÍ A ZKOUŠKY JSOU ÚDĚLEM VŠECH

5. Čemu se nemáme divit, když přichází pokušení a zkoušky? I Pet 4, 12.

Pokušení a zkoušky jsou běžným údělem všech lidí. Pokud satan působí, potud nás bude svádět k nevěře a neposlušnosti vůči Bohu. Třebaže satan pokouší všechny lidi ke zlému, nejvíce útočí na ty, kteří se rozhodli žít Bohu. Neměli bychom proto pokušení pokládat za nějakou zvláštní zkušenost.

Naše děti bychom měli vychovávat tak, aby počítaly s tím, že na ně přijdou různá pokušení a nebezpečnosti. Už od mládí se musí učit nevystavovat se nebezpečí, a nesmí vyhledávat pokušení, musí se vyhýbat zlým vli-

vům a bezbožné společnosti. Budou-li takto vedeny, pak, když se znenadání ocitnou v nebezpečném prostředí a před různými svody, určitě se dokáží postavit za správnou věc a s Boží pomocí zůstanou bez poskvrny.

6. Kdy se pokušení stává hřichem? Jak 1, 14. 15; Řím 6, 13. 16.

Pokud člověk neochvějně důvěřuje ceně a moci vykopení, potud bude skálopevně věrný Božím zásadám a žádná satanská moc ho od Boha neodloučí. Ježíšova pravda je ohnivou hradbou okolo každého jeho následovníka. Pokušení přijdou, protože zde na zemi mají své určité poslání. Jsou to různé zkoušky, kterými Bůh zjevuje, co je v našem srdci. Pokušení není hřich; ten vzniká jen tenkrát, když mu podlehneme.

7. Jaký je výsledek zkoušky, v které jsme obstáli? 1 Pet 1, 6. 7; Jakub 1, 2—4. 12.

Řecké slovo *peirasmos* znamená zkoušku i pokušení. Souvislost veršů Jak 1, 2 a 1 Pet 1, 6 naznačuje, že jde spíše o zkoušky než o pokušení.

JISTOTA. VÍTEŽSTVÍ

8. Jaké ujištění platí pro všechny, kteří jsou v pokušení? 1 Kor 10, 13.

Bůh nikomu nic nevnucuje. Člověk byl stvořen jako mravně svobodná bytost. Právě tak jako obyvatelé ostatních světů, musí i on projít zkouškou poslušnosti. Nedožívá se však do takové situace, v které by musel trvale hřešit. Člověka nemůže postihnout žádné pokušení ani zkouška, v které by nemohl obstát. Bůh se o všechno tak důkladně postaral, že člověk v boji se satanem nemusí utrpět porážku.

Nikoho nelze dobrovolně přimět k přestoupení. K tomu je nutno nejdříve získat souhlas člověka. O nějakém hříšném činu musí člověk rozhodnout nejdříve sám, a jen potom vášeň ovládne jeho rozum, nebo nepravost zvítězí nad svědomím. Pokušení jakkoli silné neospravedlňuje hřích. „Oči Hospodinovy obrácené jsou k spravedlivým a uši jeho k volání jejich.“ (Ž 34, 16) Volej k Pánu! Ať jsi jakkoli bezmocný a hříšný, spolehni na Ježíše a žádej splnění jeho zaslíbení. Pán tě vyslyší.

9. Za které ujištění bychom měli Bohu stále děkovat?
2. Kor 2, 14; Jan 10, 28. 29.

10. Kdo jediný nám může pomoci k vítězství? 1 Kor 15, 57.

Kristovi následovníci mají z Boží milosti utvářet svou povahu v souladu se zásadami Božího svatého zákona. To je biblické posvěcení. To lze dosáhnout jen vírou v Krista a mocí stále přítomného Ducha svatého. Pavel napomíná věřící: „A tak, moji milí, jakož jste vždycky poslušni byli, netoliko v přítomnosti mé, ale nyní mnohem více v nepřítomnosti mé, s bázni a třesením spasení své konejte. Bůh zajisté jest, který působí ve vás i chtění i skutečné činění, podle dobře libé vůle své.“ (Fil 2, 12. 13) Křesťan bude stále pokoušen k hříchu, bude však proti němu stále bojovat. A právě pro tento boj potřebuje Kristovu pomoc. Je nám dáno zaslíbení: „Ale Bohu díka, kterýž dal nám vítězství skrze Pána našeho Jezukrista.“ (1 Kor 15, 57)

11. Jakým způsobem přijímáme Bohem slíbené vítězství?
1 Jan 5, 4. 5.

Jak nám naše víra pomáhá k vítězství nad světem? V 5. v. nám Jan dává odpověď. Naznačuje, že víra přijímá Ježíše jako Syna Božího. Spasitelovo vítězství nad světem přijímá věřící člověk za své vlastní a dokazuje

to činy. Podobně jako ten nemocný, který dostal příkaz vstát, pokoušíme se o zdánlivě nemožné (Jan 5, 5–9). Jakmile se rozhodneme vstát z otroctví hříchu, tak životodárná Boží moc proniká každou část naší bytosti a uschopňuje nás vítězit nad hříchem. Zůstaneme-li ležet v hříchu a budeme-li čekat, až nás Pán z něho zvedne, pak nedojde k žádné změně.

12. Jak se máme zachovat k satanovým útokům, když jsme vyzbrojeni pevnou vírou v Boží zaslíbení? 1 Pet 5, 9; Ef 6, 10–18; 1 Tim 6, 12.

Kristův příklad nám ukazuje, že zvítězit nad satanem lze jen trvalým odporem vůči jeho útokům. Ježíš ví, jakou mocí satan ovládá svět. On jej přemohl místo nás. Dnes nás podporuje svou mocí, a proto dokážeme odolat i nejsilnějšímu pokušení. Křesťan, který chce zvítězit, musí ustavičně bdít a chránit každý vstup do svého srdce, aby do něj neměl satan přístup. Musí prosit o Boží pomoc a přitom razně přemáhat každý hříšný sklon. Odvahou, vírou a vytrvalým úsilím je možno zvítězit. Nesmí také zapomenout, že k vítězství je nutné, aby Kristus přebýval v člověku a člověk v Kristu.

13. Co musíme odmítnout, chceme-li být zachráněni od zlého? Ž 1, 1.

Kdo nechce upadnout do svodů satana, musí být stále ve střehu. Musí se vyhnout takové četbě, která by probouzela nečisté myšlenky. To platí i o dívání se na nemravné obrázky, a naslouchání nemravným slovům. Naše srdce musí být citlivé vůči nepravosti, protože jinak vnější zlo v něm probudí vnitřní ozvěnu a člověk se může ocitnout v hříchu.

14. Jaké ujištění vyjádřil apoštol Pavel, když mluví o Boží ochraně? Řím 8, 37–39.

Kristova moc a jeho učení pomáhají věřícím lidem žít

tak, jako žil Kristus. V boji se satanem pomáhá věřícímu to, co pomáhalo Kristu.

K přemýšlení: Na které straně stojíš v tom velkém zápase mezi dobrem a zlem? Jsi připraven snášet zkoušky a pokušení?

13. úkol — 28. června 1969

Víra a zaslíbení druhého příchodu

Základní verš: Žid 9, 28.

Žádné zaslíbení Písma není tak zdůrazňováno, jako zaslíbení o druhém příchodu J. Krista. Toto poselství patří k zvěstnému jádru církve adventistů s. d. Je jednou z nejslavnějších pravd zdůvodňujících existenční naléhavost tohoto hnutí. Tuto prorockou pravdu o způsobu a znameních Mistrova příchodu zvěstujeme dodnes v celém světě.

Poznání této pravdy však samo není ještě přípravou na onu slavnou událost. Mnozí zahynou, i když si myslí, že jsou křesťany a chtějí jimi být. Přesto, že se znamení času všude ve světě naplňují, víra v příchod Páně ochabla.

Pán přichází. Nechť si každý ověří svou víru svými skutky. Víra v Kristův blízký příchod ve sbořích pohasíná a sobectví svádí k vyhledávání vlastních zájmů na úkor služby Bohu.

NEVĚRA POSLEDNÍCH DNŮ

1. Jakou otázkou vyjádřil Ježíš stav víry před svým příchodem? Luk 18, 8.

Naše doba to je, kdy se zcela oprávněně můžeme ptát: „Ale když přijde Syn člověka, zdaliž nalezne víru na zemi?“ (Luk 18, 8)

Dnes v mnoha církvích k výkladu Písma patří pochybovačnost a nevěra. Mnozí, velice mnozí pochybují o věrohodnosti a pravdě Písma. Různé lidské uvažování podkopává víru v inspiraci Božího slova. Jako by nic nebylo zřetelné a skálopevně spolehlivé. Jde o jedno z výrazných znamení posledních dnů.

2. Které Boží zaslíbení bude předmětem výsměchu? Kteří lidé se mu budou smát? 2 Pet 3, 3. 4.

„Nebo když děj: Pokoj a bezpečnost, tedy rychle přijde na ně zahynutí... Ale vy, bratří, nejste ve tmě, aby vás ten den jako zloděj zachvátil.“ (1 Tes 5, 3. 4) Díky Bohu, že hříšná bezpečnost všechny neuspí. Věrní jednotlivci postřehnou znamení času. I když mnozí vyznavači přítomné pravdy zapřou svými skutky víru, někteří přece vytrvají až do konce.

3. Jaké zvláštní nebezpečí ohrožuje dnešní Boží lid? Luk 12, 45; Žid 2, 3.

Zlý sluha říká v srdci svém: „Prodlívá Pán můj přijít.“ (Mat 24, 48) Neříká, že Kristus nepříjde. Nevysmívá se představě jeho druhého příchodu. Avšak ve svém srdci, svými činy a slovy říká, že Pánův příchod je daleko. Jeho vliv zavádí lidi k troufalé lhostejnosti.

4. Kterým charakteristickým znakem se vyznačuje naše doba v porovnání s dobou Noema a Lota? Luk 17, 26—30.

ZASLÍBENÍ KRISTOVA PŘÍCHODU

5. Kterými zaslíbeními nás Ježíš ujistil, že opět přijde? Jan 14, 1—3; Luk 21, 27; Zj 22, 12.

Brzy budeme ve své zaslíbené zemi. Tam uvidíme nezastíněnou krásu obnoveného ráje. To, co nás očekává, mělo by nás naplnit svatým nadšením. Tu je také důvod, abychom pracovali neúnavně pro záchranu svých bližních.

6. Co potvrzovali andělé při Kristově nanebevzetí? Sk 1, 10. 11.

7. Jaké svědectví vydávali apoštolové o druhém příchodu Pána Ježíše? Žid 9, 28; Tit 2, 11—13; srovnej 2 Pet 3, 9—13; 1 Jan 3, 2.

8. Jak popisuje Kristus okolnosti svého příchodu? Mar 13, 36; Sk 1, 9—11; Zj 1, 7. Srovnej Mat 24, 27.

VÍRA V ZASLÍBENÝ PŘÍCHOD

9. Jak ovlivňuje naděje v Ježíšův druhý příchod život věřícího? 1 Jan 3, 3; 2 Pet 3, 11. 14.

Kdo opravdově věří v brzký Kristův příchod, důkladně se připravuje na setkání s ním. Kristovo náboženství znamená víc, než jen odpuštění hříchů. Znamená odstranění našich vin a místo nich být naplněn milostí Ducha svatého. Znamená Boží osvícení a radost v Pánu. Znamená mít srdce, v němž nevládne vlastní já, nýbrž Kristus.

10. Co má každý věřící vyvodit ze skutečnosti, že Kristův návrat je blízko? Mat 24, 14; Jan 9, 4.

„Často se hrozím pomyslením, že tak mnozí schopní lidé nedělají nic. Každý člen církve má pracovat, dokud

je den; neboť přichází noc, kdy žádný nebude moci dělati.“

11. Oč prosí Pavel ty, kteří znají pravdu? Řím 13, 11, 12; Ef 5, 14—16.

Musíme být mnohem opravdovější. Pravdu musíme zvěstovat jednotlivě i veřejně, uvést všechny závažné důvody, abychom lidi přivedli k Spasiteli. Bůh chce, aby každý člověk získal život věčný. Povšimněme si, jak se v celém Božím slově projevuje naléhavost pozvání ke Kristu. Vybízejme lidi, aby hleděli na Ježíše a přijali jeho sebezapíravý život.

12. Jaký duch musí vládnout mezi věřícími, kteří očekávají příchod Páně? O čem svědčí vzájemná jednota? Jak 5, 8, 9; Jan 13, 35.

Jednota církve je přesvědčivým důkazem, že Bůh poslal Ježíše na tento svět. Jednomyslnost mezi věřícími má být důkazem, který svět nevyvrátí. Proto se satan ustavičně snaží rozleptávat tuto jednotu a soulad. Chce, aby různými poklesky, nejednotou a nedorozuměním mezi věřícími znechutil nevěřícím křesťanské náboženství. Zklamali se nevěřící v křesťanech, utvrzuje se ještě víc v nevěře.

13. Jak radostná bude odpověď těch, kteří připraveně očekávají příchod svého Pána? Čím budou odměněni? Iz 25, 9; 2. Tím 4, 8.

K p ř e m ý š l e n í : Jsi přesvědčen o blízkém příchodu P. Ježíše? Jak se to odráží ve tvém soukromém životě? Jsi svědkem Ježíšova zaslíbení i tenkrát, když se ti lidé smějí?
